ТЕШКА ТЕЛЕСНА ПОВРЕДА КАО УЗРОК СМРТИ
У САОБРАЋАЈНОЈ НЕЗГОДИ
(члан 297. ст. 4. у вези чл. 289. ст. 3 у вези ст. 1. КЗ)

Судско медицинским вештачењима утврђено је да је услед прелома бутне кости, што несумњиво представља тешку телесну повреду, могло доћи, и у конкретном случају и дошло, до тромбозе која је једна од најчешћих компликација наведене повреде, те да је смрт оштећеног, иако није наступила истог дана већ касније, у узрочној вези са задобијеном повредом.

Из образложења

Пресудом првостепеног суда окривљени је оглашен кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен казном затвора у трајању од четири месеца, која се има извршити на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању од 12 часова, или 2 пута у трајању од 6 часова, самовољно напусти ове просторије суд ће одредити да остатак казне издржава у затвору.Такође је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и изречена му је мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 године.

На основу налаза и мишљења вештака судске медицине суд је утврдио одлучну чињеницу о постојању узрочне везе између радње окривљеног услед које је оштећени задобио тешку телесну повреду у виду прелома леве бутне кости и нагњечине левог ручног зглоба са огуљотинама и потом насталог зачепљења великих крвних судова плућа, те смрти оштећеног, и то 13 дана након предметне саобраћајне незгоде.Ово стога што је судско медицинским вештачењима утврђено да је услед прелома бутне кости, што несумњиво представља тешку телесну повреду, могло доћи, и у конкретном случају и дошло, до тромбозе која је једна од најчешћих компликација наведене повреде, те да је смрт оштећеног, иако није наступила истог дана већ касније, у узрочној вези са задобијеном повредом.Тачно је да су вештаци навели да ова узрочна веза није директна, али је и поред тога смрт оштећеног наступила тако што је његовим тешким телесним повређивањем покренут узрочни ток, а није дошло до прекида узрочне везе радњом трећег лица или вишом силом, те је и поред предузетих мера лечења у здравственој установи, а не постоје подаци да је лечење било несавесно, наступила смрт оштећеног.Да би се неком лицу наступела последица приписала као његово дело, довољно је што је то лице својом радњом створило опасност услед које је дошло до повреде из које је потом проистекла одговарајућа, па и тежа последица.

У конкретном случају окривљени је као учесник у саобраћају на путевима поступао са свесним нехатом јер се није придржавао одредби члана 38. ст. 1. и чл. 62. ст. 2. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, јер се није уверио да радњу претицања возилом може учинити без опасности по друге учеснике у саобраћају и није држао неопходно бочно одстојање од возила којим је управљао оштећени истом улицом и у истом смеру, те је услед тога десном бочном страном возила којим је управљао ударио у леву бочну страну страну бицикла са мотором којим је управљао оштећени.Психички однос окривљеног у виду свесног нехата обухвата и последицу кривичног дела у целини, и то како тешку телесну повреду коју је оштећени задобио приликом пада на лицу места, тако и потом наступелу смртну последицу услед првобитно задобијене телесне

повреде.Неосновано је указивање у жалби браниоца да окривљени није могао ни претпоставити да ће услед пада оштећеног на коловоз доћи до компликација, односно погоршања његовог здравственог стања, а имајући у виду да је окривљени као учесник у јавном саобраћају био свестан чињенице да непрописним претицањем и ударом возила којим управља у друго возило, а нарочито ако је реч о бициклу са мотором у коме возач није посебно заштићен у возилу и стабилан у кретању, може доћи до задобијања и најтежих повреда, укључујући и смрт возача непосредно након, али и касније од задобијених повреда том приликом.

(Пресуда Основног суда у Сомбору бр. К.1558/11 од 18.01.2013. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду бр. Кж.1-3210/13 од 23.10.2013. године)